

Mantana

měsíčník pro individua a individuality

Kalymnos po osmé

Většina z vás si už asi říká, co na tom Kalymnosu pořád vidím, že se tam stále vracím? Myslím, že každý, kdo tam aspoň jednou zajede, to sám pochopí. Snad je to ta neuvěřitelná kombinace nádherných skal a moře, vřelí domorodci či stále modré nebe, ale asi od všeho něco. To se prostě musí zažít.

Nebudu vám tedy líčit to samé, co jsem tu zažil pokaždé, ale zkusím se zaměřit na věci, které byly letos jiné:

- Letos to bylo poprvé, co jsem tu byl bez rodiny. Když mi Pavel Petrák před odletem říkal, že dovolená bez rodiny je „dvojnásobná radost za poloviční náklady“, ještě jsem netušil, jak mu dám později za pravdu :o). Tentokrát jsem totiž letěl jen se Štěpánem a Alenou a týden před odletem se k nám ještě přidala Jana Bejčková ze Slaného.
- Po letech jsme Kalymnos navštívili opět v červnu, tentokrát

Štěpán a Jana v Arhi

v jeho druhé polovině. Už jsem skoro zapomněl, jak zde v tomto období krásně kvete všude pod skálami tymián a podél silnice oleandry. Je to opravdu nádherná pastva pro oči, v jinak dost vyprahlé krajině.

- S různými výkyvy počasí se zde setká-

Západ slunce na Telendos

váme běžně. Poslední dva výjezdy jsme tu byli v druhé polovině července a počasí bylo celkem příjemné. Tentokrát nás při příletu zaskočila nečekaná zima. Zatím vždycky jsme dlouhé kalhoty a mikiny potřebovali jen v Praze na letišti a v letadle, tentokrát jsme je poprvé vytáhli i večer po příletu, protože bylo normálně chladno. Zatímco v Čechách tou dobou bylo přes den 33°C, na Kalymnosu bylo jen neskutečných 23°C. A tak se nám poprvé povedlo, že druhý den po příletu jsme v „létě“ lezli v Arhi na sluníčku a bylo to celkem příjemné.

- Díky neuvěřitelně vitální Janě a absenci dětí to bylo letos poprvé, kdy jsem lezl každý den. To se mi opravdu ještě nestalo, protože jinak jsme vždycky měli nucené restdaye na hlídání dětí. Díky tomu se mi také podařilo vylézt nejvíce cest a metrů (58 cest, 1712 m).
- Opět po delší době jsme se vydali na vícedélku. Kvůli teplému počasí jsme zvolili cestu Gelitokit, vedoucí v severní stěně Telendosu. Přístup v největším poledním žáru po slunečné straně bez značení byl sice dost vyčerpávající, ale zvládli jsme to a nástup našli. O to vět-

ší překvapení na nás čekalo při pohledu nahoru, kdy se nad námi ve druhé délce tyčil nechutně vypadající kout, ze kterého se nakonec vyklubala ramenní spára za 6b*. Ačkoliv spáry nevyhledávám, nezbylo mi nic jiného, než ji přelézt. Odměnou nám byl štand v krásném skalním okně. Tady mi chvíli trvalo, než jsem objevil, že cesta pokračuje traverzem za hranu a pak po hraně skalního okna, ale pak už to bylo pěkné stěnové lezení v dalších třech délkách po pilíři. Z posledního štandu byl krásný rozhled na protější Kalymnos a pobřeží hluboko pod námi. Slanění naštěstí proběhlo bez potíží, za to při sestupu mi v jednom místě uklouzla noha v suti a já jsem plnou vahou dopadl rukou na pichlavý keř, takže zbytek zájezdu jsem doloval z prstů a dlaně trny jak z mořského ježka. Po pár hodinách

Jířa ve vícedélce na Telendosu

Jana ve vícedélce na Telendosu

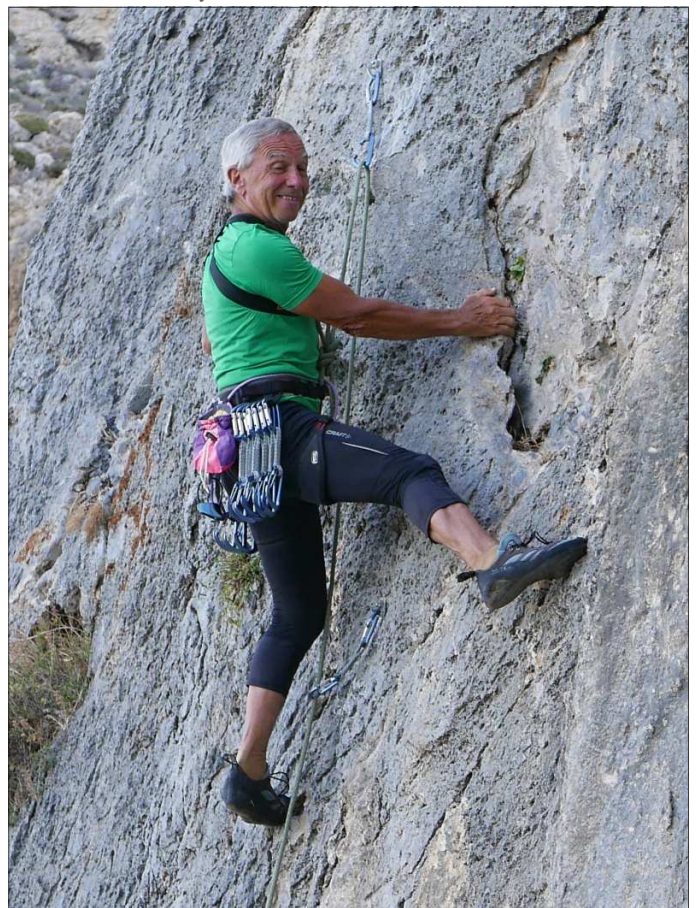
jsme došli zpět do přístavu na Telendosu, kde jsme si při odchodu na túru objednali dvě piva na sedmou hodinu. Skoro jsme se trefili, přišli jsme jen o necelou půlhodinu později, tak jsme si za trest dali i kalamáry J. Až při pohledu do průvodce jsem zjistil, že tato cesta má jen jednu hvězdičku, což by odpovídalo. Nebyla to žádná bůhvíjaká krasavice, ale při pohledu z terasy hotelu na protější Telendos, je to krásná linie a teď už můžu říct, že i tady už jsem lezl.

- Jelikož je na Kalymnosu tolik krásných cest v mnoha různých sektorech, snažím se pořád lézt nové cesty, takže zatím jsem ani jednu nelezl dvakrát. Ne že by za to nestály, ty „notové“ jsou opravdu parádní a určitě si je ještě někdy vylezu znovu, ale pořád je tu dost pěkných cest a nových sektorů, kde jsem ještě nebyl, tak proč je neprozkoumat? Letos jsme tak poprvé lezli

v sektoru Arginonta Valley, který je ideální pro podvečerní lezení, kdy je ve stínu, a vedou tu skoro samé krásné cesty v naší oblíbené klasifikaci 6a - 6c. Prozkoumali jsme také pro nás nový sektor Palionysos Red Wall, kde nám nejprve kousavá skála v jeho levé části málem sežrala prsty, ale dvě 6c v pravé části pak pustily celkem bez větších problémů na OS. Dalším novým sektorem bylo Kastri s impozantními 40 m dlouhými pilíři za 6a⁺ a fantastickým 50 m dlouhým koutem za 6c⁺, kde mi došlo metr pod slaňákem L. Poslední den zájezdu jsem si spravil náladu v sektoru Prophitis Andreas, kde se mi podařilo vylézt na OS 32 m dlouhou cestu Prophet Andreas za 7a, což bylo pro mě hodnotné zakončení tohoto výletu, stejně jako pro Janu, která ho za mnou vylezla také bez větších problémů.

- Když nás na začátku zájezdu překvapila na Kalymnosu nečekaná zima, ke konci to bylo přesně naopak. Teploty přes

Štěpán leze v Ghost Kitchen

Jana ve vícedélce na Telendosu

poledne atakovaly hranici 40°C a když nefoukalo, tak to bylo na padnutí. Člověk musel opravdu hodně dobře volit vhodné sektory, kde se dalo lézt. Naštěstí je jich tu tolik, že se dá vždycky něco vybrat. Bohužel teplé počasí nám

Na lodi na Kos - Jana, Jířa, Štěpán, Alča

Večeře u Panosze

nedovolilo navštívit další nový sektor na Telendosu - Eros, kde je také mnoho krásných cest, stejně jako v Lambdě. Aspoň máme důvod se sem ještě jednou vrátit. Vypadá to, že příští rok by nás opět mohla být větší skupina i s dětmi, takže kdyby měl někdo zájem, tak se k nám může přidat. *Jířa*

(Hodně) staré dluhy

Luboš "Lubáno" Třeba

Stojím na konci skalního bloku a rukama se opírám o protější stěnu. Pode mnou a vpravo ode mě asi patnáct metrů. A vlevo? Nějakých sedmdesát.... Levou nohu na šikmý stup. A teď už jen chytit nějaké to madlo a přehoupnout se do stěny. Nějaké TO madlo. Jenže ono tady žádné není. Ty prstové dírky, které vidím, to není to, čemu umím věřit. A tak tam stojím jako trubka a nevím, co dál. Určitě spadnu! "Vole - seš na druhým. Maximálně se trochu odřeš a procedíš pár kapek krve. TEĎ! A nic..." Pohled doleva do té díry mě ujistí, že tohle dnes nedám. Hlava mě dál nepustí. A tak z toho vycouvám a pro dnešek konec...

O 12 let později:

Stojím na konci skalního bloku a rukama se opírám o protější stěnu. Chápu, proč se mi onehdy do toho překroku nechtělo. Ovšem za těch 12 let jsem nějakých dovedností nabyl. Dva drobnochyty, krok a jsem ve stěně. A za pár okamžiků i na samotném vrcholu!

A kdeže jsme to byli? No přeci na Strážci Dolního Žlebu. A tak děkuji Malému Velkému Učiteli. Neboť on může za to, že tady dnes mohu stát. A trochu se omlouvám, že mi to trvalo tak dlouho :).

Luboš

*Malý Velký Učitel = Milan „Svinčo“ Svinařík
pozn. redakce*

Suchá Bělá

Broněk Bandas

Když jsme naposledy lezli v Bielatalu, letos už je to vloni, zapůjčil mi Štěpán Havelka lezeckého průvodce na saské pískovce. Průvodce je výjimečný tím, že v něm jsou zvýrazňovačem označené cesty, které Štěpán lezl, a kterým udělil pomyslný TOP. A tenhle průvodce na mě nějakým činěním osudu vypadl, když jsme zase po delší době měli s Lubánem ve stejný den delší obědovou pauzu,

Dürrebielenadel

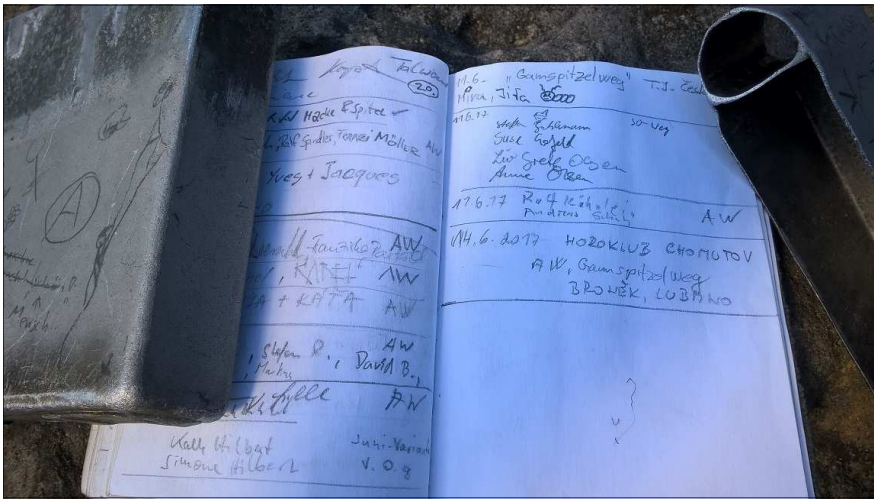

předpověď počasí byla nekompromisně krásná a chuť na lezení veliká. Přibalil jsem ho, i když jsme se nedomlouvali kam pojedeme, a když na mě Lubáno vytáhl z netu stažený článek Za saskými lahůdkami, hbitě jsem kontroval Štěpánovým průvodčikem. Mysleli jsme stejným směrem - údolí Suché Bělé.

Před nějakým časem jsme s Lubánem lezli v oblasti Nymphenbad a pokaždé, když jsme dolezli na některý z vrcholů, nám automaticky a zálibně padnul pohled na věž, jehlu, která se tyčila kousek od nás. Ale na průzkumnou výpravu nebyl čas a tenkrát jsme odešli s tím, že „tu musíme mít“. Proto nám pod nohama ubíhala cesta do německého Bielatalu a vyhlíželi jsme odbočku doprava, kde je oblast Nymphenbad a za ní se tyčí krásná věž Dürrebielenadel. S námořnickou rozvahou jsme se pustili do Staré cesty, abychom zjistili, že věž je štíhlá pouze opticky a cesta je dlouhá, odjistitelná a krásná. Přesně taková, jakou jsme čekali. Už zpátky u nástupu jsme zalistovali ve Štěpánově průvodci a na stejnou věž našli zvýrazněnou cestu Gamsspitzlerweg VI. Z popisu jsme nebyli moc moudří, ale když jí dal Štěpán TOP, vrhli jsme se do údolní stěny. Nástup vedl nejdřív komínem na vysoké předskalí a z něj se mělo

Pohoda

Vrcholová kniha

Poděkování: Děkuji tímto článkem panu Petru Jandíkovi za jeho seriál Za saskými lahůdkami, který je na webu www.horydoly.cz právě pro takové lezce, jako jsem já a Štěpánovi za laskavé zapůjčení jeho výběru hezkých cest.

Broněk

traverzovat vlevo do stěny. V tomhle místě jsem delší chvíli levitoval, protože stačily dva kroky v liště a pod nohama se otevřela slušná hloubka (Němci tomu docela výstižně říkají „die Schluchte“) s představou osmimetrového letu a rozmáznutí se o nástupový pilíř parádním kyvadlem. Z lišty bylo potřeba překročit spáru protínající údolní stěnu a s očima toužebně upřenýma na kruh Direkte varianty pod nohama udělat ještě krůček a provázat solidní hodiny. A pak už jen vychutnávat a vychutnávat. Na vrcholu jsme udělali pár fotek a vyměnili ohlodanou tužku ve vrcholovce, ale na nějaké povalování nebyl čas. Obědová pauza není nekonečná a podle článku od pana Jandíka vedla na nedaleký Mittelwand úžasná spára.

Nekecal! Přesunuli jsme se pod Mittelwand a přestože zdejší stěny nepatří k těm nejvyšším, tyčila se před námi nádherná stěna s výraznou spárou v levé části. Spára je místy dost široká, ale neměl jsem pocit, že bych potřeboval nějaké speciální uzly. Krásné, pohodové lezení, jištění smyčkami a vrcholová dvojspára za odměnu. Na vrcholu menší bojovka s hledáním kruhu schovaného pod vrcholovou pokličkou a, bohužel, domů s vědomím, že tady nejsme naposledy.

Broněk na vrcholu blaha

Genius loci

Milan "Svinčo" Svinařík

Motto: I věci obyčejné se mohou stát v jistý okamžik neobyčejnými. Záleží na momentálním rozpoložení toho, kdo je vnímá.

Náhorní stěna věže, pod kterou rádi bivakujeme, je orientovaná na severovýchod. Působí ponuře, zavlhle a svým způsobem odpudivě. Vřesem zarostlé vrcholové police tento dojem ještě umocňují. A přece tudy vedou dvě krátké okruhované cesty. Vždycky, když se na ně dívám, mi vrtá hlavou, proč tu někdo v tak ošklivé stěně ztrácel čas. Jenže červíček pochybností vrtá. Třeba jsou ošklivé jen na pohled. Kdo ví? Třeba jednou...

... jednou po dlouhé době opět trávíme noc ve skalách na našem oblíbeném místě, tak jako za starých časů. Partáci ještě spí, když mě ze spacáku vytáhne spiklenecký šepot našich dětí, které se snaží rozfoukat oheň. Je hodně brzy na nás na všechny. Všude kolem je ještě klid. Tak nějak podvědomě tuším, že nastal čas. Potichu si balím lano, sedák, karabiny a jdu k ní. Slunce se akorát vyhouplo nad obzor a nasvítilo náhorní stěnu, která v ranním slunci už nevy-

padá vůbec odpudivě. Ba naopak! Vím však, že tohle kouzlo bude trvat jen chvíli, a tak bez váhání začínám lézt. V jakémisi polotransu postupuji nasluněným lahůdkovým sokolíkem ke kruhu a užívám si tu vzácnou chvíli absolutního klidu. U kruhu sokolík končí a s ním i moje meditační rozpoložení. Musím trochu zabrat, abych se dlouhým nátahem dostal do výlezové police porostlé vřesem. Ještě že jsem to nešel sólo, říkám si v duchu, když za důlek v hlíně stoupám na vrchol. Tak tomu říkám vítání slunce. Jenže kouzlo proměny netrvá dlouho. Ještě než stihnu založit lano do slaňáku, stěna se noří opět do stínu. Její sluneční lázeň netrvala ani půl hodiny, ale já měl to štěstí, že jsem byl v pravý čas na správném místě. Netuším čím to je, ale zanechalo to ve mě silný pozitivní dojem, ke kterému se rád ve vzpomínkách vracím.

LdS

Letošení - Střední Poohří

1. 8. 2017

Blahouš Kluc

„Kam pojedete?“ ptá se Renulka. Odpovídám, že nevím a je to pravda. Letoš mě určitě zase provede nepropustnými hvozdy. Za chvíli už sedím v autě a jedeme do skal ve Stráži nad Ohří, kam by rád konečně doplnil vrcholovou knihu ve Skalách v lomu. Už pár let jí totiž prezentujeme v „novém“ průvodci. Zaparkujeme u nějaké trafostanice, a pak se hrabeme lesem, i když do lomu vede zarostlá příjezdovka. V nejteplejším dni léta na sebe házeme cajky a Letoš se vrhá do *Dvoukruhové cesty*. Je mi jasné, jak to dopadne, ale partákoví tyhle věci dochází později. V tomhle horku prostě nic nedrží, i když jsme zatím ve stínu, takže na vážné věci musíme počkat na lepší podmínky. A tak to vezme zleva přes různé bloky. Já jdu za ním s tím, že mám na zadku přivázanou VK krabičku, kramli a kladivo. Nic moc přívažek, zejména v jednom místě, kde stojím nohama na tření a rukou držím za hranou oblý výstupek, který se mi podaří z kompaktní skály urvat. Nechápu. Výsledkem je odřená paže a noha. To to pěkně začíná. Letoš umístí krabičku ke stromu a můžeme s naším krátkým lanem slanit. Taktak nám to vyšlo k nástupu.

Přejedeme do Perštejna, a když vidíme lidi, jak se válí u řeky a šplouchaj se na lahátkách, tak neodoláme a dáme si přestávku. Letoš vyndá pivo z pod kamene, které tam zapomněl předešlý den. Nechá mě se chvíli válet a jde ze slanění vyměnit vrcholovou knížku ve *Špinavé*. Pak navrhuje, že bychom mohli jít lézt na Mufloní skály s tím, že by si rád přešel cestu *Boj se stromy*, kde jsem figuroval u prvovýstupu. To se mi teda nechce, opakovat „můj“ kvak. „Jak chceš, vybral sis Špalek!“. Už jsem litoval ... Hrabeme se listím ve svahu, kde by se nejlépe hodila motorovka. Kupodivu cesty, které si vyhlídl Letoš již dříve, jsou pouze pokryté pavučinou. Dvakrát se moc na to netvářím, protože v tom horku bolí i stát. Letoš se vydá do *Trhlinkové cesty 6-*, kam se mu daří založit dva mini vklíněnce. Dost funí, ale pěkně to přeलेze. Na pěti metrech se nachází dvě těžká místa a poté, co překonám první, radši odsednu u druhého, protože nemůžu dosáhnout na chyt, který mě vynese do lepšího. Po odpočinku se zadaří a plácáme si na vršku.

Tomu říkám šestka! Druhá cesta označená jako „6“ je o poznání jednodušší, i když si nese těžší hodnocení. Mě přiláká *Společná cesta 4* kvůli krásné spáře. Jaké to překvapení, když mi ruce jedou jako po mejdlu. Po dvou pokusech na to kašlu. Je čas jít k řece.

V příjemně chladivé řece můžu rekapitulovat. To byl teda „úspěšný den“ ... dvě vyměněné knížky, dvě pověšená saka, odřený od shora dolů, pád (na druhém), odsednutí ... Prostě Letošení!

Blahouš

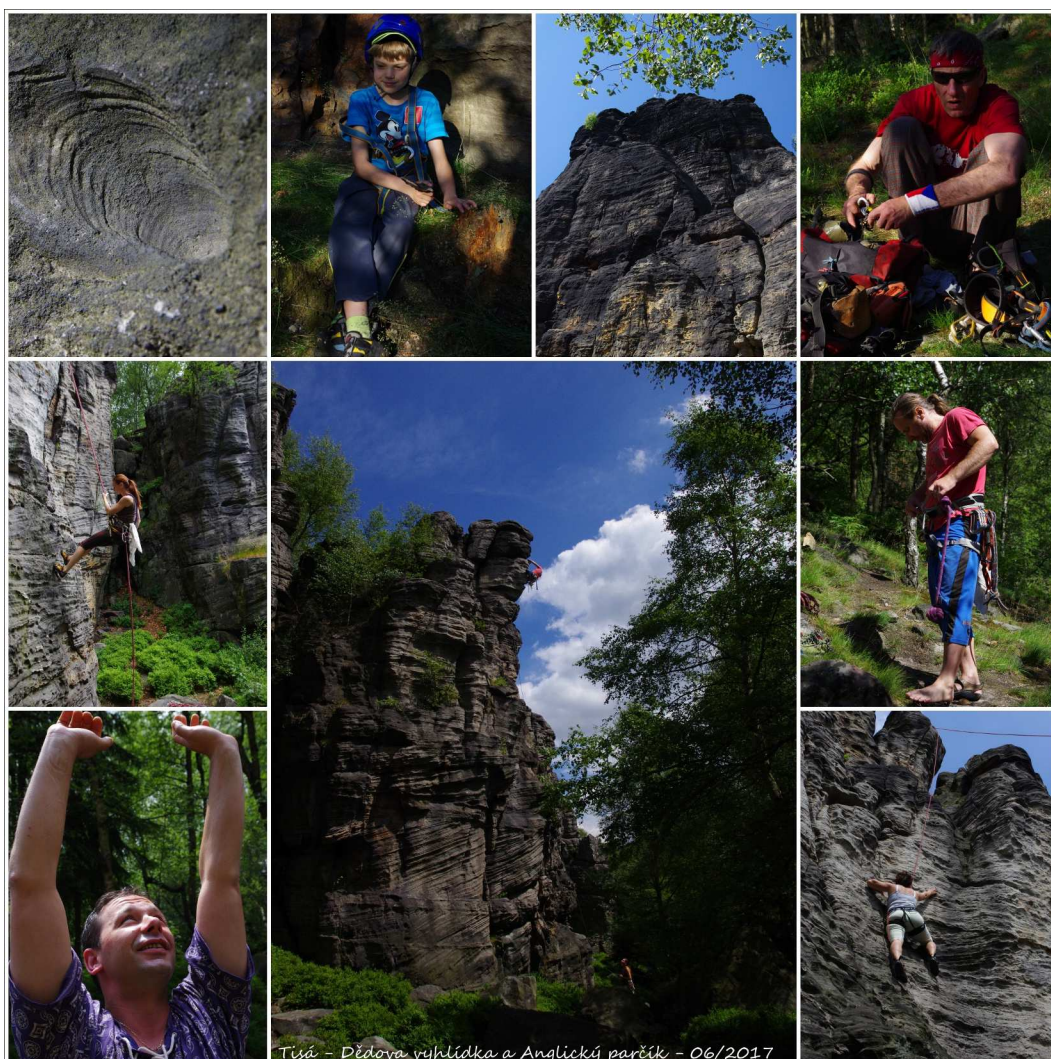
Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v červenci 2017

Pavel "Párek" Suchopárek

27. 6. - 14. 7. Ludvik v kostkovaný košili si odskočil s Martinem Š. do **Peru** původně na Huascarán, ale podmínky nebyly. Nakonec zdoláno **Pisco** (5760 m). Dále trek 42 km, návštěva Makču Pikču atd. Viz článek.
1. 7. - 15. 7. Počátkem července podnikla větší skupina výlet do Gruzie na **Ušbu**. Pája Bohuň ků, Ríša Muller a Libor Mlejnek vylezli na jižní vrchol. Trvalo jim to 4 dny a tři bivaky. Byla to dřina, ale bylo to fajn.
- Druhá trojka Letoš, Pítrš a Béda měla v plánu vylézt normálkou na severní vrchol. Bohužel Bédovi nepřiletěl batoh, takže odpadl hned na letišti. Letoš s Pítršem potom byli nuceni výstup přerušit kvůli špatným sněhovým podmínkám na severním vrcholu.
1. - 2. 7. Hanka s Petrem objevují zbrusu novou lezeckou oblast **Korno** na Srbsku.
5. 7. Za krásami podhradí **Hasištejnského** vyrazila Verča s Šiškou Petulí a pár krás zde bylo i přeleženo.
6. 7. Rodinných okovů Šiška zbavená vyráží s Verčou na **Bořeň**.

6. - 8.7. Ve stínu stromů si pohodlně leží Hančí s Petrem v **Juře** na Ankatalwand a Zimmerbergwände.
- 9.7. Šiška, stále bez rodinky, vyráží s Verčou na borůvky, ale z důvodu nedostatku modrých plodů, popolézají na Travertině v **Anglickém parčíku**.
- 12.7. Steskem zdrcená Šiška přejíždí do luhů vltavských a celý den s Broňkem leze jednu cestu za druhou v **Borovém lomu** a na Borové věži. Bandasčí omladina v idylickém prostředí žulového amfiteátru mastí karty a také dobývá Borovou věž a kešku na jejím temeni.
- 14.7. - 15.7. Z důvodu značné nepřístupnosti dalších vltavských sektorů pro děti míří Bandasky opět do **Borového lomu**. Slézají pár cest na Borové stěně a po postavení ubytovacího zařízení pokračují v lezení až do večerního posezení u ohně. Z lomu je druhý den vyháni okluzní fronta, která nejprve modrým okýnkem naláká Bandasky do stěny, aby je vzápětí ze stěny vypláchla.
- 15.7. Svinča s Květou a kompletní Happiny si vyrazili trochu obrousit prsty na bouldery na **Sněžník**, což byla pro Jíru, zmlsaného Kalymnosem, trochu změna. V **Kotvině** se Slivkou působí Ludva bez kostkovaný košile.

Tisá - Dědova vyhlídka a Anglický parčík - 06/2017

- 16.7. Na **Kozelce** cvičí morál Hanka s Petrem.
Bandasky se z vltavské žuly přesouvají do domovské oblasti a **Perštejn** jim dopřává spoustu sluníčka a krásných cest.
- 19.7. Bandasky opět míří na Hlavní masív v **Perštejně**.
21. - 22.7. Jířa s Broňkem a Lubánem si krásně zalezli v pátek v **Bielatalu** a v sobotu ve Žlebu, kde se jim podařilo vystoupit na Strážce DŽ a potom Údolní cestou VI na Klárku (80 m parádního lezení)
- 21.7. Na přestávku na oběd Broněk s Lubánem do **Bielatalu** vytáhli Jířu, který je za odměnu zadírá ve spoustě cest ve stupních obtížnosti, na které dědci nejsou zvyklí.
- 22.7. Lubáno mírně zneužívá Jířu k schození svého 12 let starého pytle na Strážce Dolního Žlebu a pak společně s Broňkem a zbytkem Happy family provozují turistiku s občasným lezením v **Labáku**, odkud je posléze vyháňí déšť.
22. - 23.7. Hned několik krásných cest objevili Hanka s Petrem na **Zaubererwände a Marientalerwandu**.
- 24.7. Ota Pavlas - **Er-labrunn** - lezba a ferrátty
- 29.7. V **Tisé** působí bratři Svinařici, paní Svinaříková, Bláža Kluců a další.
29. - 30.7. Svinča s Květou, Přéma, Blahouš + kompletní Happiny opět boulderovali v sobotu na **Sněžníku**.
V neděli pak Happiny s Bandaskami lezli celý den v **Bielatalu** v

okolí Dürrebielena-
del, kde vylezli několik klasik
od R. Fehrmanna, O. Perry-
Smithe či

E. Strubicha.

Klokočské skály - Džbán - 07/2017